

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 22 stycznia 1921 r.

o wykonaniu ustawy z dnia 16 grudnia 1920 r. w przedmiocie poboru należykości ekwiwalentowej na obszarze b. dzielnicy austriackiej za rok 1921 (Dz. Ust. Rz. P. z 1921 r. № 3, poz. 6).

Na podstawie art. 4 powyżej cytowanej ustawy zarządzam co następuje:

§ 1. Osoby, które były obowiązane do uiszczenia należykości ekwiwalentowej w VII dziesięcioleciu, począwszy od dnia 1 stycznia 1911 roku, a nie później, niż od dnia 1 stycznia 1919 r., obowiązane są uiścić tytułem należykości ekwiwalentowej za rok 1921 od majątku nieruchomego potrójną, a od majątku ruchomego pojedynczą kwotę, jaka przypadła tytułem tej należykości za rok 1920.

§ 2. Osoby, które były obowiązane do uiszczenia należności ekwiwalentowej w VII dziesięcioleciu dopiero poczynszy od dnia 1 stycznia 1919 r., uiścić powinny tytułem tej należności za rok 1921 zarówno od nieruchomości, jak od ruchomego majątku pojedynczą kwotę, jaka przypadała tytułem należności ekwiwalentowej za rok 1920.

§ 3. Osoby, korzystające na mocy rozporządzenia b. austriackiego ministerstwa skarbu z dnia 23 kwietnia 1917 r. (dz. pr. p. Nr. 179) z całkowitego lub częściowego umorzenia należności ekwiwalentowej za VII dziesięciolecie, obowiązane są w zasadzie do uiszczenia tej należności za rok 1921 w myśl przepisów, zawartych w § 1, względnie § 2 niniejszego rozporządzenia. Całkowite lub częściowe umorzenie tej należności za rok 1921 może jednak nastąpić, o ile na rok 1921 zachodzą warunki przewidziane w wyżej powołanym rozporządzeniu ministerjalnym, a uzasadniające przyznanie takich ulg.

§ 4. Osoby, które w myśl przepisów, obowiązujących z początkiem VII dziesięciolecia opłacały od majątku, położonego na obszarze b. dzielnicy austriackiej należność ekwiwalentową, przypadającą za VII dziesięciolecie w urzędach, mających siedzibę poza obszarem tej dzielnicy, uiścić powinny należność ekwiwalentową, przypadającą za rok 1921 według wymiaru dokonac się mającego w myśl art. 2 powołanej ustawy, ponieważ co do tych osób obowiązek opłacania należności ekwiwalentowej na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej powstaje dopiero w roku 1921.

§ 5. Za podstawę do żądania należności ekwiwalentowej za rok 1921 w myśl art. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1920 r., służyć będzie kwota należności, jaka przypadała prawomocnie za cały rok 1920. O ile w chwili płatności należności ekwiwalentowej za rok 1921 wymiar należności ekwiwalentowej za rok 1920 nie stał się jeszcze prawomocny, pobór należności za rok 1921 nastąpi na podstawie nieuprawomocnionego wymiaru tej należności za rok 1920. Z chwilą uprawomocnienia się tego wymiaru nastąpi z urzędu sprostowanie należności ekwiwalentowej za rok 1921.

§ 6. Osobom, obowiązanych do uiszczenia należności ekwiwalentowej według art. 1 ustawy, należy doręczyć nakaz płatniczy na należność ekwiwalentową za cały rok 1921.

W nakazach płatniczych nadmienić należy, że powyższa należność powinna być uiszczona w terminach wskazanych w § 1 austr. ust. z 18 marca 1872 r. (dz. pr. p. Nr. 33) oraz, że w razie niezapłacenia którejkolwiek raty w ustawowym terminie, nastąpi przymusowe jej ściągnięcie wraz z przypadającymi odsetkami za zwłokę.

Odsetki za zwłokę liczyć należy od pierwszego dnia następującego po upływie trzydziestu dni od doręczenia nakazu płatniczego, a przy ratach kwartalnych, przypadających do zapłaty dopiero po doręczeniu nakazu płatniczego, od dnia płatności każdorazowej raty.

§ 7. Wymiar należności ekwiwalentowej dla osób, co do których obowiązek uiszczenia tej należności powstanie dopiero w ciągu roku 1921, nastąpić powinien według dotychczasowych przepisów ustawowych z uwzględnieniem analogicznych postanowień rozporządzenia austriackiego ministerstwa skarbu z dnia 10 października 1910 r. (dz. pr. p. Nr. 186) i powołanych w niem postanowień ustawowych z następującymi jednak zmianami:

- a) ustęp drugi § 3 oraz § 13 powołanego rozporządzenia ministerjalnego nie mają zastosowania;
- b) ustęp pierwszy § 16 cytowanego rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje następujące brzmienie:

„Zeznanie majątku ruchomego należy sporządzić według stanu z dnia, w którym powstał obowiązek uiszczenia należności ekwiwalentowej z wyszczególnieniem części składowych tegoż majątku na wzór inwentarza spadku i to w ten sposób, aby można ocenić, czy podane wartości są odpowiednie. Papiery wartościowe i waluty należy zeznawać w kwotach odpowiadających ich wartości targowej w dniu miarodajnym dla wymiaru należności ekwiwalentowej bez względu na to, czy są notowane na giełdzie czy też nie; władza skarbowa może jednak zażądać dowodu, że wartość podana równa się wartości targowej lub może ustalić tę wartość w drodze przeprowadzonych z urzędu dochodzeń”;

- c) powołany w § 17 wyżej wymienionego rozporządzenia obecnie już nie obowiązujący przepis § 57 austriackiej ustawy o należnościowej zastąpić należy przepisem § 22 austriack. cesarsk. rozporządzenia z 15 września 1915 r. (dz. pr. p. Nr. 278);
- d) zamiast 25% dodatku do należności ekwiwalentowej powołanego w § 35 tegoż rozporządzenia ministerjalnego, stosować należy dodatek 50-cio procentowy, wprowadzony na mocy § 6 austr. ces. rozporządzenia z 28 sierpnia 1916 r. (dz. pr. p. Nr. 281);
- e) §-wi 39-mu tegoż rozporządzenia ministerjalnego nadaje się brzmienie następujące:

„Odsetki za zwłokę liczyć należy od pierwszego dnia, następującego po upływie 30 dni od doręczenia nakazu płatniczego, a przy ratach kwartalnych, przypadających do uiszczenia dopiero po doręczeniu nakazu płatniczego od dnia płatności każdorazowej raty”.

§ 8. Postanowienia art. 3 ustawy nie stosują się do majątków, stanowiących własność fundacji i zakładów, zostających w zarządzie gmin politycznych i powiatów. Wspomniane majątki podlegają obowiązkowi uiszczenia należności ekwiwalentowej za rok 1921, o ile cel na jaki te majątki przeznaczono, nie uzasadnia zwolnienia od należności ekwiwalentowej w myśl uwagi 2 do pozycji taryfy 106 B, e austr. ustawy o należnościowej.

Również majątki fundacji i zakładów, pozostających pod zarządem Tymczasowego Wydziału Samorządowego w b. Galicji i w zarządzie Komisji Tymczasowej na Śląsku Cieszyńskim, które nie zostały przekazane na własność Rzeczypospolitej, względnie skarbu śląskiego (art. 3 ustawy z dnia 30 stycznia 1920 r. o zniesieniu Sejmu i Wydziału Krajowego b. Królestwa Galicji i Lodomerji z Wielkim Księstwem Krakowskim (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 11, poz. 61) i art. 12 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 73, poz. 497), podlegają obowiązkowi uiszczenia należności ekwiwalentowej za rok 1921, o ile co do majątków tych nie zachodzą takie same warunki zwolnienia od tej należności.

Minister Skarbu:

Steczkowski